O rachetă cu numele meu

de Sergiu Someşan din volumul “Să n-o săruţi pe Isabel”, editura Arania, 2000, ediţia a doua editura Vremea, 2005,

email
sergiu_somesan @yahoo.com

M-am oprit în faţa uşii, încercând, ca în fiecare zi de altfel, să-mi compun o figură cât mai obosită. Îngrijorat nu trebuia să mă mai prefac, pentru că oricum eram, dar obosit nu prea aveam de ce să fiu. Văzusem trei filme, şi cred că arătam mai degrabă plictisit. Când mi s-a părut că mi-am intrat în rol suficient de bine şi că arăt destul de ostenit, ca orice om care a stat câteva ore bune aplecat asupra lucrului, am sunat de trei ori scurt la uşă.

Mi-a deschis ca de obicei Robert, în timp ce Bruce se învârtea pe lângă mine pândind momentul să-mi sară în braţe. Din uşa deschisă a bucătăriei, a scos capul şi Ellen. M-a privit scurt, apoi i-a repezit pe puşti.

— Copii, lăsaţi-l în pace pe tata! Nu vedeţi că e obosit?

Se pare că exagerasem puţin şi-mi intrasem prea mult în rol, dar acum nu puteam să mai dau înapoi şi, deşi ardeam de nerăbdare să mă joc cu copiii, le-am făcut semn să mă lase în pace şi m-am trântit greoi în fotoliu.

— Imediat e gata şi masa, spuse Ellen, când veni ca să-şi treacă mâna prin părul meu, ca de fiecare dată când ajungeam acasă.

Trecu apoi în faţa mea şi mă privi lung.

— Totul este în regulă? mă întrebă ea.

Am încercat să zâmbesc:

— Bineînţeles că este! De ce nu ar fi?

Privirea ei avea o sclipire iscoditoare şi fără să vreau am plecat ochii.

— Nu ştiu cum să-ţi spun, Mike… Sunt îngrijorată. Azi a primit preaviz de concediere şi domnul Wald, de la etajul trei. Mă aştept ca de la o zi la alta şi tu…

— Dar ţi-am spus, draga mea, am răsuflat eu uşurat că este numai atât, ţi-am spus de atâtea ori că postul meu este foarte sigur. Crede-mă, nu are rost să te frământi…

— Da, ştiu, mi-ai mai spus… Numai că… – se întoarse să plece, dar se opri nehotărâtă în uşă. Mike, iartă-mă dacă te întreb o prostie… Ceea ce faci tu acolo este ceva legal, nu?

Am zâmbit fără să vreau: „Asta ar mai lipsi, să fie ilegal să vezi trei filme pe zi!“, dar cu voce tare am spus:

— Bineînţeles că este ceva legal. Ba mai mult, lucrez la o instituţie guvernamentală, numai că nu pot să-ţi spun mai mult. Nici chiar ţie!

— Bine, bine, nu-mi spune, oftă ea oarecum uşurată şi se întoarse la bucătărie.

După cină, am prins câteva minute bune de joacă veselă cu copiii, înainte ca Ellen să-i trimită la culcare. Apoi m-am culcat şi eu, în timp ce Ellen mai robotea încă prin bucătărie. Eram chiar bucuros că mai întârzie… Altfel, cine ştie, stând amândoi în pat, poate aş fi fost tentat să-i mărturisesc totul şi să scap odată de teatrul ăsta pe care sunt nevoit să-l joc în fiecare seară.

Şi, de fapt, ce aş putea să-i spun? Că singura mea obligaţie, după ce am semnat atât de ciudatul contract, a fost să mă prezint o dată pe săptămână la un control medical, să iau vitaminele şi medicamentele care mi se dădeau şi să-mi ridic leafa?!

Nu, mai bine să nu-i spun nimic. S-ar îngrijora fără rost…

Uneori revăd în minte ziua în care am dat urmare micului anunţ tipărit cu litere mici în josul paginii de publicitate. Nu mi-a plăcut deloc poliţistul de la poartă şi nici atmosfera de mister pe care am întâlnit-o la sediul viitorului loc de muncă. Dar eram după aproape un an de şomaj, copiii crescuseră, le trebuia plătite taxele şcolare, iar facturile neachitate se adunaseră într-un teanc de-a dreptul impresionant. Am trecut peste reţinerile pe care în mod normal le-aş fi exprimat destul de vehement celui care mă primise. Şi care, după ce s-a recomandat, înainte de orice m-a trimis la vizita medicală.

— Ştiţi, domnule Grove, mi-a spus el, este mai bine să facem o scurtă vizită medicală înainte de a sta serios de vorbă. Nu avem prea mari pretenţii privitoare la studii, dar sănătatea angajaţilor noştri trebuie să fie perfectă.

— Sunt sănătos tun! i-am spus eu grăbit.

— Cu atât mai bine, cu atât mai bine, domnule Grove. Nu veţi întâmpina deci nici o problemă, dar vrem să ne convingem şi noi de asta, mi-a zâmbit el politicos şi m-a dat pe mâna unui medic care m-a supus celui mai minuţios examen medical din viaţa mea.

În timp ce eram examinat mă gândeam: un loc de muncă unde studiile nu contează prea mult, în schimb sănătatea şi mai ales reflexele sunt controlate la sânge. Crezând că sunt pe drumul cel bun, am prins un moment prielnic şi l-am întrebat pe doctor:

— Doctore, e vorba de mercenari, nu-i aşa?

Medicul m-a privit ofensat:

— Glumiţi, domnule! Suntem o instituţie guvernamentală.

„Îngeraşule!“ am spus eu în gând. „Ca şi cum guvernul nu ar folosi mercenari.“ Dar, pentru că nu doream să-mi periclitez soarta viitorului loc de muncă, am preferat să iau o figură preocupată şi nu l-am mai întrebat altceva. Dar eram hotărât să le dau cu tifla dacă ar fi avut de gând să mă angajeze în vreo unitate de mercenari. Nu voiam să-mi las oasele prin punctele fierbinţi ale Terrei.

După terminarea vizitei medicale, m-am întors la cel care mă primise la început. M-a privit cu reproş.

— Cum vă puteţi închipui, domnule Grove, că o instituţie guvernamentală s-ar putea ocupa de recrutarea de mercenari? Ar fi ceva ilegal, nu vă daţi seama?

M-a poftit să iau loc, fără să bage prea mult în seamă scuzele pe care i le-am oferit.

— De fapt, un aspect destul de interesant al viitoarei dumneavoastră activităţi l-aţi şi sesizat. S-ar putea, reţineţi, vă rog, ca viitoarea dumneavoastră muncă să implice şi o eventuală deplasare în străinătate. Deplasare care, ţin să vă avertizez de pe acum, nu este cu totul lipsită de riscuri...

„Deci nu mercenari recrutaţi, ci spioni!“ m-am gândit.

— Şi cu ce anume ar trebui să mă ocup în străinătate, domnule Goodmann? l-am întrebat, deşi răspunsul îl bănuiam.

— Vedeţi, asta nu vă putem spune decât în momentul în care veţi fi trimis.

M-am ridicat să plec.

— Domnule Goodmann, sper să vă daţi seama că în condiţiile astea nu avem ce discuta. Îmi vorbiţi de sacrificiu, dar nu îmi spuneţi pentru ce ar trebui să mă sacrific şi nici în ce împrejurări...

Se vede treaba că nu eram primul care se ridicase să plece de pe scaunul ăla, pentru că Goodmann a ridicat dezamăgit din umeri.

— Cum doriţi, domnule Grove. Dar, dacă tot aţi venit până aici, poate v-ar interesa să vedeţi contractul – şi-mi pusese în faţă două foi de hârtie.

Le-am luat şi le-am citit circumspect: pe prima, scria destul de nebulos şi de încâlcit cam aceleaşi lucruri pe care le auzisem şi de la Goodmann. Pe a doua, se specifica faptul că în primii doi

ani aveam să fiu păstrat în rezervă, urmând un tratament specific pentru fortificarea organismului, iar imediat sub această clauză am văzut suma pe care urma să o încasez săptămânal, şi am tresărit: cu banii pe o singură săptămână aş fi scăpat de jumătate dintre facturile neachitate.

Încă ezitând, l-am întrebat pe Goodmann:

— Este adevărat ce scrie aici, că în primii doi ani nu...?

— Perfect adevărat, domnule Grove... În caz că aţi accepta, dumneavoastră nu aţi fi de fapt decât rezerva unei rezerve... Şi vă rog să mă credeţi că avem grijă de oamenii noştri. După cum vedeţi, investim prea mult în ei pentru a ne permite luxul să-i pierdem prosteşte.

Încă mă mai frământa îndoiala. Pentru a mi-o masca întrucâtva, l-am întrebat iar:

— Păi, bine, şi eu ce ar urma să fac în aceşti doi ani?

— Nimic deosebit! Veniţi o dată pe săptămână la vizita medicală, luaţi vitamine şi alte medicamente pentru fortificare, semnaţi şi vă luaţi banii.

Ca prin vis am semnat contractul. În rest, Goodmann avusese perfectă dreptate: după vizita medicală, luam câteva pastile, făceam o injecţie, nu prea dureroasă, şi într-o cameră alăturată semnam, luam banii, şi nimeni nu mă mai întreba nimic.

Ce aş putea, aşadar, să-i spun soţiei, mai ales că cei doi ani se împliniseră de câteva luni şi dintr-o zi în alta mă puteam trezi trimis cine ştie pe unde...

Am adormit greu, dar înainte de a mă cufunda în somn am luat hotărârea ca a doua zi – oricum era ziua programată pentru vizita medicală – să-l caut pe Goodmann şi să-l întreb ce au de gând cu mine.

***

Când am ajuns în dreptul clădirii cenuşii, poliţistul de la poartă mă salută ca pe o veche cunoştinţă. I-am răspuns preocupat, cu gândul aiurea. Astăzi eram hotărât să sparg acest complot al tăcerii care se ţesuse în jurul meu şi, cu orice risc, să-i smulg lui Goodmann adevărul cu privire la ceea ce urma să se întâmple cu mine.

Am intrat mai întâi în cabinetul medical, unde, ca de obicei, medicul care îmi făcea injecţia mă aştepta. M-am culcat pe canapeaua unde eram în mod obişnuit examinat. Înainte de a-mi da bine seama ce se întâmplă, mâinile şi picioarele mi-au fost prinse în curelele care atârnau la marginea canapelei.

— Hei, ce faceţi? m-am zbătut eu în legături.

— Nimic, nimic deosebit, domnule Grove, spuse Goodmann, care intrase pe neobservate. Ne luăm doar unele măsuri de precauţie în eventualitatea că v-ar nelinişti veştile pe care o să vi le dăm.

Făcu un semn spre doctor, care se apropie tăcut de canapea şi, înainte de a putea protesta, îmi făcu o injecţie total diferită de cele obişnuite. Dacă era un calmant, nu şi-a făcut deloc efectul, pentru că simţeam cum spumegam de furie. Aşa ceva nu mi-aş fi putut imagina că o să mi se întâmple!

— Doar nu vreţi să mă trimiteţi adormit?! am protestat iarăşi. Am semnat un contract, ce naiba ... Sunt gata să plec de bunăvoie, bănuiesc ce mă aşteaptă ...

— Oare? surâse misterios Goodmann. Chiar bănuiţi, domnule Grove?

Am privit în jur. Mai intraseră între timp câţiva medici în încăpere. Stăteau lângă uşă, încremeniţi şi ei cu acelaşi surâs misterios pe figură. A început să-mi fie frică.

— Ei bine, spuse Goodmann, nu văd de ce nu ai şti despre ce este vorba. S-ar putea să fii chiar mândru, pentru că nu multor oameni le este dat un asemenea destin: o rachetă să poarte numele lor, fie şi numai pentru doi ani. Pe scurt, despre asta este vorba. Armata are în dotare un nou tip de rachete, numite Crotal. Foarte bune şi foarte eficiente. Numai că, în loc de microprocesoare, sunt conduse de un creier uman. Mult mai maleabil, mult mai sigur, mult mai eficient... Un singur dezavantaj are acest sistem: nu rezistă mai mult de doi ani. Contactul dintre nervi, substanţă organică şi magistrala de date, metal, devine nesigur după doi ani de funcţionare chiar dacă nervii dumneavoastră au fost special trataţi în aceşti doi ani... Aşa că ... v-a venit rândul, domnule Grove!

— E o aberaţie, am strigat din răsputeri. Nu puteţi face aşa ceva ... În contract scria de o muncă în străinătate ...

— O să ajungeţi şi pe acolo, dacă se încing prea tare pe spiritele undeva pe planetă, spuse blând Goodmann. Iar în privinţa familiei să nu vă faceţi nici o grijă. Soţia va primi o înştiinţare prin care va afla că soţul ei a căzut făcându-şi datoria faţă de ţară, şi bineînţeles că va primi o pensie bunicică. Nu trebuie să vă faceţi griji, nu veţi simţi nimic, iar amintirile vă vor fi blocate. Veţi şti doar că eşti o rachetă şi că ai fost întotdeauna aşa...

— Nu se poate, mă zbat eu în legături. E un asasinat! Ajutor! Poliţia!

Nu ştiu dacă amintirea poliţistului jovial de la poartă m-a făcut să mă opresc sau injecţia doctorului îşi făcea efectul, dar dintr-o dată nu mi-a mai păsat de nimic. L-am văzut ca prin ceaţă pe doctor cum se apropie de mine, iar apoi, brusc, m-a învăluit întunericul...

* * *

Sunt o rachetă Crotal! Sunt imensă, am 40 de metri şi sunt construită să mă pot strecura printre cele mai dificile forme de relief până la ţintă. Din când în când, întunericul de care sunt înconjurată se luminează şi văd o mulţime de hărţi în jurul meu. La început apăreau haotic, dar încetul cu încetul am învăţat să le apelez cu un singur gând din formidabila mea memorie.

Am şi câteva camere video care convertesc imaginile din jurul meu în semnale digitale. Aşa, voi putea face confruntarea între traiectoria reală şi cea programată. Pentru că, undeva într-un program prioritar, am adânc implantat ordinul ca la comanda „Start" să ajung acolo unde mi se va cere. Ăsta e singurul lucru important. Până atunci, aştept şi învăţ. Aştept şi învăţ să mă cunosc mai bine...

... În buncărul unde sunt instalată au apărut pentru prima dată oameni. Ştiu că sunt oameni, chiar dacă nu am nici o informaţie despre ei în memorie. Mi-au stârnit de la bun început curiozitatea, dar am căutat în zadar informaţii despre ei. Singurele date pe care le-am găsit sunt nesigure şi provin dintr-o zonă internă a memoriei pe care nu ştiu încă să mi-o controlez prea bine. Sunt şi multe zone blocate în memoria internă, aşa că, decât să bâjbâi prin zone interzise în căutarea biţilor nesiguri, prefer să observ oamenii cu ajutorul camerelor de luat vederi. Se mişcă destul de prudent în jurul meu, schimbându-mi piesele cu termen expirat şi umplându-mi rezervoarele cu combustibil. De cele mai multe ori, când deschid orificiul bucal iau naştere în aer vibraţii pe care le percep, dar nu-mi dau seama cum...

...Am insistat în căutările mele şi am aflat că undeva în imensul meu corp un fir de cupru atinge în contact instabil o tablă de aluminiu care vibrează în funcţie de mişcările aerului. A luat naştere o mică pilă galvanică, a cărei tensiune e modulată de vocea oamenilor. Am reuşit să captez această infimă variaţie de tensiune, dar nu înţeleg nimic. Vorbele lor îmi apar ca o bolboroseală analogică lipsită de sens faţă de eleganţa digitală a biţilor care îmi sosesc de pe memoriile mele...

...Fără să fac nici un efort, dintr-o dată, am început să înţeleg limbajul oamenilor. Aveam undeva o zonă de memorie blocată, pe care limbajul lor a activat-o. Înţelegeam acum vorbele lor fără prea mare efort, dar multe dintre ele nu aveau pentru mine înţeles. Primăvară, leafă, ură, frică, flori, aer... Ba nu, aer ştiam ce înseamnă, trebuia să ţin seama de rezistenţa lui atunci când îmi calculam traiectoria...

...După plecarea lor, am revăzut locaţiile de memorie pe care le înregistrasem discuţiile. Şi dintr-o dată, în timp ce îl ascultam pe unul dintre ei, care îşi povestea concediul petrecut la mare cu soţia, mi-am amintit de Ellen.

Ellen, Ellen..., gândeam, şi fiecare repetare a numelui îmi aducea în minte ceva nou din făptura ei: părul lung, blond şi mătăsos, pielea ei catifelată, atât de caldă şi de moale când o mângâiam... Ellen! aş fi vrut să o strig înfrigurat, Ellen! – dar nu puteam decât să trec biţii numelui ei de pe un disc pe altul. Ellen! şi mi-am amintit de Robert cel isteţ şi de Bruce, neastâmpăratul... Dorinţa de a o îmbrăţişa pe Ellen, de a-i revedea pe copii devenise aproape de nesuportat. Cu înfrigurare, am derulat toate hărţile la scară maximă până am găsit oraşul în care se aflau. Scara hărţii îmi permitea să localizez cu precizie până şi casa. Şi am hotărât să mă duc să-i văd...

...Am aşteptat a doua zi cu nerăbdare să vină iar tehnicienii de la întreţinere. Am nevoie de unul dintre ei pentru a-mi atinge scopul. Pot decola şi singur, mi-am verificat de nenumărate ori circuitele, dar nu pot deschide capacul blindat al buncărului. Maneta de acţionare o văd prin camera video frontală, dar nu am cum să o ating. Dar, cu o capacitate de calcul atât de mare, să calculezi traiectoria unei scule spre manetă pare o glumă.

Aştept câteva ore bune până când un tehnician ajunge deasupra manetei cu un ciocan ţinut nepăsător în mână. Îi povesteşte ceva hazliu altui tehnician şi-şi flutură mereu mâna cu ciocanul... Apoi, o fracţiune de secundă, ciocanul se află în poziţia calculată, şi eu trimit un jet scurt de flăcări dintr-o fuzee auxiliară pentru corectarea traiectoriei. Orbit, tehnicianul îşi duce mâinile la faţă, lăsând să cadă ciocanul, care loveşte implacabil maneta. Uruind greu, capacul de metal se dă la o parte şi deasupra mea se vede cerul liber. Cuplez contactul, şi motoarele principale răbufnesc umplând spaţiul îngust din buncăr cu fum şi flăcări. Ştiu că dintre cei aflaţi în jurul meu nu va scăpa nici unul cu viaţă, dar nu-mi pasă. Cu motoarele care mugesc accelerate la maximum, eu zbor spre Ellen, spre copiii care, desigur, la ora asta mă aşteaptă privind pe geam...

Oh! Ellen, vin spre tine! – şi motoarele mele vuind îngână parcă o ciudată melodie de dragoste.

de Sergiu Someşan din volumul “Să n-o săruţi pe Isabel”, editura Arania, 2000, ediţia a doua editura Vremea, 2005,

email
sergiu_somesan @yahoo.com